

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15
35000 Slavonski Brod

Poslovni broj: P-338/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Marini Vučetić, u pravnoj stvari tužitelja Damira Brezića, OIB: 51808335581 iz Brodskog Stupnika, Ulica Petra Zrinskog 20A, zastupanog po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku iz Slavanskog Broda, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 zastupanog po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, radu utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 16. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja i punomoćnika i odsutnosti punomoćnika tuženika i rasprave održane 13. listopada 2026. na kojoj je objavljena odluka, istog dana

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba iz točke 12.st.4. Ugovora o namjenskom kreditu br. 9014429519, sklopljenog 29. travnja 2009. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu u visini od 1,50% (slovima: jedno cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn, te naknadu za gotovinsko korištenje kredita u visini od 4,00 % (slovima: četiri posto) od dijela gotovinskog iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50 tužitelju Damiru Breziću iz Brodskog Stupnika, Petra Zrinskog 20A u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplatiti iznos od 1.593,80 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od 29. svibnja 2009. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne

stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50 tužitelju Damiru Breziću iz Brodskog Stupnika, Petra Zrinskog 20A naknaditi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.093,18 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

1.1. U tužbi navodi da je 29. travnja 2009. s tuženikom sklopio Ugovor o namjenskom kreditu br. 9014429519 prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 35.000,00 eura prema srednjem tečaju za euro tečajne liste Banke na dan korištenja kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 180 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti. Predmetnim tipskim Ugovorom u točki 12. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,50% od iznosa kredita, te naknada za gotovinsko korištenje kredita u visini 4,00%, a koja se naplaćuje prije korištenja ili istovremeno s korištenja kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita 28. svibnja 2009. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 12.008,50 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 1.593,80 eura. O ugovornim odredbama za tzv „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštene i ništetne te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao ne pripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim

kamatama. Tužitelj predlaže sudu, nakon provedenog postupka, usvojiti tužbu u cijelosti.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava potraživanje tužitelj kao neosnovano u cijelosti. Tužba osim na isplatu glasi i na utvrđenje ništetnosti, no kako deklaratorni zahtjev ne može biti sam sebi svrha to je jasna povezanost sa kondemnatornim zahtjevom slijedom čega nije logično niti životno da bi vrijednost deklaratornog zahtjeva / u dijelu gdje zahtjev ne glasi na isplatu, u vrijednosti predmeta spora bio označen i cijenjen u iznosu koji premašuje i višestruko iznos koji se potražuje za isplatu. Slijedom navedenog zaključuje se da je ovaj naznačeni iznos višestruko povećano iskazan i potpuno je neodgovarajući obzirom na traženje tužitelja. Tuženi se protivi postavljenom tužbenom zahtjevu na način da se potražuje glavnica i da se dio kamate na tu neisplaćenu glavicu posebno uglavničuje i izražava u apsolutnom iznosu, a stoga jer se radi o sporednom potraživanju koje postoji uz glavicu i potražuje se kao sporedno. Ukoliko se posebno potražuje jedina svrha toga je povećanje vrijednosti predmeta spora, i ne postoji niti jedan opravdani zahtjev za potraživanje kamate kao sporedne tražbine u posebnom apsolutnom iznosu kao dio tužbenog zahtjeva pod III. Također se spori obračun kamata. Tuženik smatra da tužitelju nisu Ugovorom o kreditu broj 9014429519 od 29.4.2009 (dalje u tekstu Ugovor), povrijeđena njegova prava kao potrošača niti je isti dokazao da bi bio potrošač, a sve jer tuženi nije koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na završne odredbe ugovora o kreditu. U konkretnom slučaju nije postojala zavaravajuća poslovna praksa od strane tuženika, dok je ugovaranje naknade za obradu kredita dopušten ugovorni element. Tuženik ovime ističe prigovor zastare u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev za isplatu. Tužitelj je sklopio Ugovor o kreditu te ugovorio naknadu za obradu kredita u visini od 1,5% dok je uobičajena naknada bila dva i više postotaka slijedom čega je evidentno da je pregovaran o ovdje spornom ugovoru i naknadi. Nije ugovorena naknada za osiguranje kredita slijedom čega je evidentno da se radi o pregovaranom ugovoru. U odnosu na činjenicu da tužitelj nije potrošač prigovara se promašenoj aktivnoj legitimaciji. Ne radi se o nejasnim i nerazumljivim odredbama, a naknade su plaćene prilikom dizanja kredita te su danom pokretanja tužbe sva potraživanja su u zastari. Ističe se prigovor zastare na utužena potraživanja. Tužitelj u tužbi navodi da je odredba i isplata iznosa koji predstavlja naknadu za obradu kredita predstavljala značajnu neravnotežu među ugovornim stranama. Tužitelju je isplaćen kredit i to iznosi od 35.000,00 eura, a naplaćena je ovdje sporna naknada u iznosu od 1.593,80 EUR. Navedeni iznos predstavlja neznatan iznos u odnosu na isplaćeni iznos kredita, te ne predstavlja neravnotežu među ugovornim stranama, jer je neznatan u odnosu na ukupnu isplatu koju je primio tužitelj. Ugovorne odredbe o naknadama su razumljive i jasne, pa ih je tužitelj mogao uočiti jednostavnim čitanjem te razumjeti i shvatiti, a što je potvrdio svojim vlastoručnim potpisom ugovora o kreditu. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže odbiti tužitelja s tužbenim zahtjevom.

3. U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o stambenom kreditu od 29. travnja 2009. iz kojeg je vidljivo da je isti zaključen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora u iznosu od 35.000,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti radi izgradnje stambene nekretnine i da je u čl.12.4. navedeno – Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu u visini od 1,50% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn, te naknadu za gotovinsko korištenje kredita u visini od 4% od djela gotovinskog iznosa kredita (str. 9 do 13 spisa). Uvidom u knjigovodstvenu karticu je vidljivo da tužitelju naplaćeno od

strane tuženika 28. svibnja 2009. iznos od 12.008,50 kn (str. 8 spisa). Saslušanje tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

3.1. Iz iskaza tužitelja utvrđeno je da je zaključio Ugovor o kreditu s tuženikom 2009. Kredit je bio za izgradnju obiteljske kuće, kredit je otplaćen. Sam je otplaćivao sve rate kredita. Kuća nikada nije korištena za potrebe obrta. Pročitao je Ugovor o kreditu prije potpisivanja. Nitko mu ništa nije objašnjavao u svezi naknada koje se moraju platiti za obradu kredita. Po zanimanju je policajac te se i školovao za policajca, završio je policijsku akademiju. 2009. je također radio u policiji kao prometni policajac. U vrijeme podizanja kredita nije bio vlasnik obrta niti trgovačkog društva. Nije imao niti OPG, sam je otplaćivao sve rate kredita i to iz plaće. 2009. je bio u braku. Javni bilježnik mu nije ništa objašnjavao u svezi kredita kada je zbog ovjere bio kod njega. Nije mogao pregovarati niti o kakvim odredbama Ugovora, osim na iznos kredita i dužinu otplate.

4. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka sud je odlučio kao u izreci presude.

5. Tijekom postupka je utvrđeno kao nesporno da:

- su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili Ugovor o stambenom kreditu u iznosu od 35.000,00 eura radi izgradnje stambene nekretnine i da je u čl.12.4. navedeno – Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu u visini od 1,50% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn, te naknadu za gotovinsko korištenje kredita u visini od 4% od djela gotovinskog iznosa kredita,
- je tuženik 28. svibnja 2009. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva i naknadu za gotovinsko korištenje kredita u visini od 4% od djela gotovinskog iznosa kredita u ukupnom iznosu od 12.008,50 kn, a koja protuvrijednost, sukladno fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine br. 57/2022, 88/2022; Fiksni tečaj konverzije: 7,53450), iznosi 1.593,80 eura
- tuženik nije osporio visinu postavljenog zahtjeva tužitelja.
- 28. svibnja 2009. godine, službeni srednji tečaj eura u odnosu na hrvatsku kunu prema podacima Hrvatske narodne banke iznosio je približno 7,358 kuna za 1 euro (prema referentnom tečaju objavljenom u Službenom listu Europske unije za početak lipnja 2009. s tečajem HRK 7,3580). Dakle tužitelju je isplaćen iznos od kunske protuvrijednosti od 35.000,00 eura u iznosu od 257.350,00 kn. 1,5% od tog iznosa je 1.715,66 kn, a 4% iznosi 10.294,00 kn. Ukupno je zbroj 12.009,66 kn, a tuženik je naplatio iznos od 12.008,50 kn, što je u biti neznatna razlika izračuna suda u odnosu na iznos koji je naplaćen vjerojatno nastala radi obračuna tečaja tuženika.

6. Tijekom postupka je bilo sporno da li je nišetna odredba 12.st.4. Ugovora o namjenskom kreditu br. 9014429519, sklopljenog 29. travnja 2009. između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu u visini od 1,50% od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kn, te naknadu za gotovinsko korištenje kredita u visini od 4,00 % od dijela gotovinskog iznosa kredita, jer tužitelj smatra da je a tuženik se tome protivi.

7. Po ocjeni ovog suda nesporno je da tužitelj ima status potrošača u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003; dalje - ZZP) obzirom ugovor o kreditu nije sklopljen u svrhu koja bi bila namijenjena njegovoj

poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Radilo se o kreditu za izgradnju obiteljske kuće u kojoj u kojoj tužitelj živi i u svezi navedenog je nesporno da se radi o kreditu koji je utrošen u privatne svrhe, za stanovanje.

8. Na temelju čl. članka 59. ZZP ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o nominalnoj godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja nominalna kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o efektivnoj kamatnoj stopi, odredbu o pretpostavkama pod kojima efektivna kamatna stopa može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, kao i kamate i ostale troškove koje potrošač mora platiti kako bi otplatio zajam te, ako je moguće, ukupan iznos tih uplata, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, nominalnu godišnju kamatnu stopu za zajam i nominalnu godišnju kamatnu stopu za sredstava pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. U svezi navedenog Ugovor od namjenskom kreditu br. 9014429519, sklopljen 29. travnja 2009. je potrošački ugovor pa se može raspravljati o nepoštenosti njegovih odredbi s osnove Zakona o zaštiti potrošača.

9. Na temelju čl. 81. st. 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi članka 81. stavka 2. ZZP, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi članka 87. stavak 1. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništava. Na temelju čl. 81. st. 4. ZZP ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Iz iskaza tužitelja je utvrđeno kao nesporno, jer je iskazu istog sud u cijelosti poklonio vjeru jer je iskaz tužitelja logičan i uvjerljiv da se prilikom zaključenja Ugovora nije pregovaralo o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu pa tužitelj nije mogao utjecati na niti jednu odredbu osim visine kredita i roka otplate.

11. U svezi navedenog o naknadi prilikom isplate kredita nije se moglo pregovarati, kao niti o visini te naknade. Sporne ugovorne odredbe bile su unesene u unaprijed sastavljenom ugovoru pa je sukladno odredbi članka 81. stavak 4. ZZP tuženik bio dužan dokazati da se o tim odredbama pojedinačno pregovaralo.

12. Tuženik nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama pojedinačno pregovaralo. Obzirom se nije pojedinačno pregovaralo o spornim ugovornim odredbama o naknadi prilikom isplate kredita, tužitelj je kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Nadalje tužitelju nije objašnjeno niti je određeno navedeno na što se naknada odnosi, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da

tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika nisu pojašnjeni razlozi ugovaranja naknade kao niti na što se točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05; dalje - ZOO).

13. Na temelju čl. 4. ZOO u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obje ugovorne strane, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Konkretno, kao mjerilo ponašanja procjenjuje se kako bi se ponašao prosječan čovjek ili prosječan potrošač, s jedne strane, odnosno, uredan i savjestan gospodarstvenik ili dobar domaćin s druge strane. Na temelju čl. 295. ZOO sud je ocijenio predmetni ugovor formularnim (tipskim) jer sadržava opće uvjete ugovora odnosno radi se o takvim ugovornim odredbama koje su sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova. U svezi navedenog nesporno je da se radi o odredbama koje su nepoštene u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZZP obzirom tuženik nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama pojedinačno uopće pregovaralo što je bio dužan dokazati u smislu odredbe čl. 81. st. 4. ZZP. To je i stav i prakse Europskog suda koji u Odluci Europskog suda u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 gdje je sud rješavajući postavljena prethodna pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima. U svezi navedenog su nepoštene, a time i ništetne ugovorene odredbe o naknadi prilikom isplate/korištenja kredita.

14. Nesporno je da tužitelj ima valjani pravni interes za postavljanje deklaratornih zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o naknadi prilikom isplate kredita. Pravni interes za utvrđenje ništetnosti pojedine ugovorne odredbe sastoji se u ostvarivanju daljnjih prava na temelju utvrđene ništetnosti, kao što je pravo na povrat plaćenih iznosa. Nije sporno da je tužitelj platio iznos naknada prilikom isplate kredita u utuženom iznosu od 1.593,80 eura pa je osnovan njegov zahtjev za povrat iznosa od 1.593,80 eura zateznom kamatom od prvog slijedećeg dana od dana plaćanja, prema postavljenom zahtjevu tužitelja.

15. Na temelju čl. 1111. ZOO-a kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti, ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema stavku 3. istog članka obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Nakon što je utvrđeno da su predmetne ugovorne odredbe ništetne, ima se uzeti da se osnova nikada nije ostvarila, budući se za ono što je ništetno uzima da nije ni nastalo. Ništetnost nastaje od samog zaključenja posla. Na temelju čl. 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja

zahtjeva. Tuženik je nepošteni stjecatelj, jer je povrijedio kolektivne interese i prava potrošača koristeći u ugovorima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, čime je povrijedio odredbe ZZP/07, te ZOO. Radi toga mora vratiti ne samo ono što je stekao na temelju ništetnih odredaba, već i platiti zateznu kamatu od dana stjecanja.

16. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare, jer protivno tvrdnji tuženika, nije nastupila zastara potraživanja tužitelja obzirom je ništetnost tek utvrđena ovom odlukom, dakle zastara restitucijskog zahtjeva nije još ni počela teći. Kao posljedica utvrđenja ništetnosti pojedinih odredaba ugovora, zastara počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost, kako je to zaključio Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela 30. siječnja 2020.

17. Na temelju čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/25) tuženik je u obvezi naknaditi tužitelju troškove postupka jer je tužitelj u cijelosti uspio u postupku.

17.1. Tužitelj je bio greškom označio vrijednost predmeta spora (dalje – vps) u iznosu od 1.340,50 eura, ispravno je prema zahtjevu za isplatu tužitelja u iznosu od 1.593,80 eura, te je sud u svezi navedenog i odlučio na ročištu 21.travnja 2026. da je vps 1.593,80 eura jer u skladu sa odlukom VSRH Rev-374/2013-3 od 6.12.2017. "Deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu u konkretnom slučaju treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje i ne uzima se u obvezi pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora."

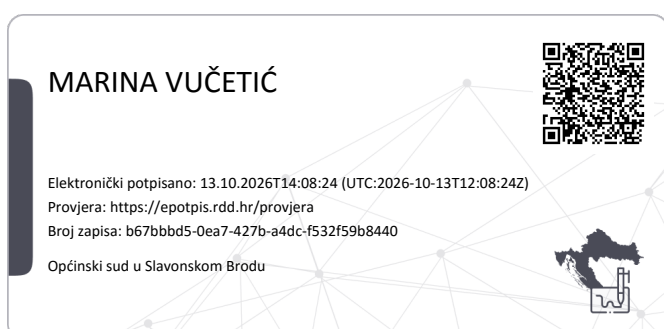
17.2. Tužitelju je priznat trošak pristojbe na tužbu koja je uplaćena u iznosu od 33,18 eura, pristojbe na presudu koja iznosi 110,00 eura. Priznat je i trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (tbr. 7.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika; NN 138/23, 107/2025; dalje - OT) trošak zastupanja na ročištu održanom kod ovog suda 21.travnja 2026. u iznosu od 200,00 eura (tbr. 9.t.1.OT), trošak zastupanja na ročištu držanom kod ovog suda 16.rujna 2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9.t.1. OT), trošak zastupanja na ročištu održanom kod ovog suda 13. listopada 2026. u iznosu od 100,00 eura (tbr. 9.t.3. OT), trošak sastava podneska od 11.prosinca 2025. u iznosu od 200,00 eura (tbr. 8.t.1.OT), trošak sastava zahtjeva za dostavu dokumentacije u iznosu od 50,00 eura (tbr. 37.t.2. OT), što ukupno iznosi 1.093,18 eura.

18. Na troškove postupka teče zatezna kamata od 13. listopada 2026. kao dana presuđenja temelju čl. 29.st.2. i 8. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26).

Slavonski Brod, 13. listopada 2026.

Sudac:

Marina Vučetić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

O tom obavijest:

1. tužitelj po pun.
2. tuženik po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-92838**

Kontrolni broj: **02ca0-64b71-007c7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.